REGEMENTETS GRAVPLATS

Längre tillbaka i tiden hade flera av krigsmaktens förband, såväl inom armén som flottan, en mera påtaglig anknytning till kyrkan än vad som framgår av förhållandena i dag. Förutom att några förband hade egna kyrkor, så hade de även egna församlingar. I enstaka fall kunde regementena också ha egna kyrkogårdar, exempelvis artillerikyrkogården i Stockholm alldeles intill nya radiohuset. I Sollentuna utanför Stockholm ligger huvudstadens garnisonskyrkogård. Men som sagt, detta är numera historia även om något enstaka undantag finns.

Ett sådant undantag är vårt eget regemente. Att detta har en egen kyrka, Soldatkyrkan, är välbekant för de flesta. Däremot torde det inte vara lika väl känt, att regementet även har en egen,

om inte kyrkogård, så dock gravplats. Den är belägen på Nya kyrkogården i Gävle. Den är lätt att finna, då den ligger alldeles intill stora mittgången, ett hundratal meter från entrén.

När har då graven anskaffats? Ja, därom kan man få besked i protokoll från förenade kyrkorådets beslut av den 2 januari 1930. Där fastställdes att mark skulle upplåtas till gravplats för Hälsinge regemente där sergeanten Fritz Simon Wallentin jordfästs 1929. Initiativtagare till det hela har troligen varit överste Stålhane, som då var regementschef.

Graven, som har nummer 216, ligger mycket vackert. Den har måtten 6½ gånger 6½ meter. Hitintills är sex personer begravda där. De är, som framgår av inskriptioner på gravstenen, följande, förutom ovan nämnde Wallentin: köksbiträdet Anna Teresia Åkerlind, fanjunkaren Per Otto Thimrén, sergeanten Erik Verner Johansson, löjtnanten i armén Anders Johan Ek och överfuriren Hans Olov Gunnar Bergh. Ömse sidor gravstenen växer ett tujaträd, även kallat livsträd, och i framkanten av graven två tallar. I hörnen står kanonrörsimitationer, förbundna medelst kraftiga kättingar.

I mitten av 40-talet var gravplatsen mycket illa medfaren. Genom dåvarande regementschefens, överste Hans Berggren, försorg sattes graven i stånd och försågs då bland annat med en häck av tujaträd. Dessa åtgärder betalades med medel från lägerkassan. I samband med senare uppsnyggning av graven har häcken tagits bort. Kvar finns enbart de tidigare omtalade tujaträden vid gravstenen.

Vad gäller förvaltningsansvaret för gravplatsen så ligger det på regementet. Enligt gravbrevet (nr 1933) betalar lägerkassan varje år 40 kronor samt ett belopp för blomsterarrangemang för att kyrkogårdsförvaltningen skall sköta graven. Det måste anses vara en hederssak för regementet att se till, att graven alltid är i vårdat skick. Så är förhållandet i dag. Men vem vet hur förhållandena kan komma att utveckla sig.

Knut Björkenstam